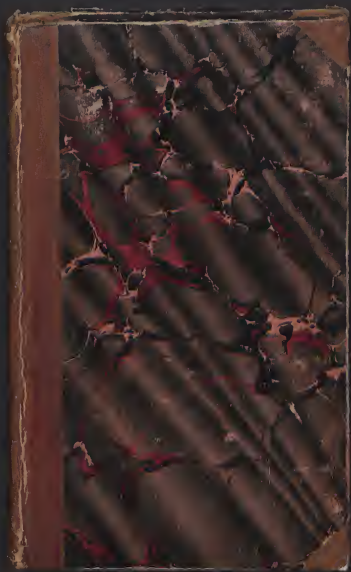
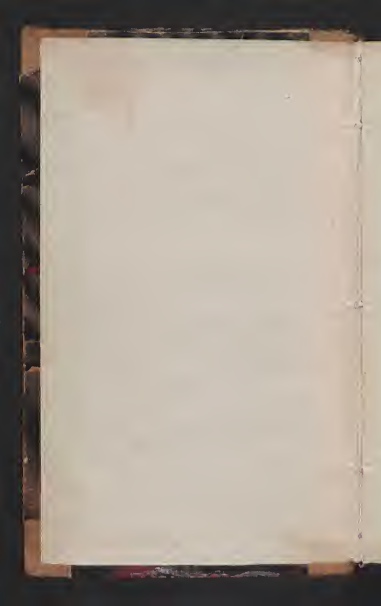

811

Sno

17

18

R i m u r

af

A r n l j ó t t i

upplendinga = Kappa,

orttar af

sál. Síra **Snorra Björnsyni**

á Húsafelli.

Utgáfuar, eftir hans eigin handarriti,

af

Pórcarni Sveinsyni.

Kaupmannahöfn 1833.

Prentaðar, á kostnað Utgefaraðs,
hjá S. E. Møller.

Síð hef eg loáðin sem eru fagra sunnu Norra
sámin vel af Síra Snorra
sá hefir Karpan Balgauts orra.

21. Þýðveresen.

Fyrsta Ríma.

1. Vilur Frenju etur enn,
Attrids hankum báðum;
hugsar sér að safna seun,
Sigthurs foran bráðum.
2. Þvergi flugid flílla starfs,
flun þó Formóðs bauni,
fyr en nægtir óma arfs,
óðs hafa flutt að ranni.
3. Olund þegar þróugar þjóð,
svo þánkar eyða tali,
aldræn Fíla gjöldin góð,
gledja hjarta sali.
4. Mætti Ymu bláðlast blá,
belma og tvíuna stjarna;
Gísfurðs horna tregian tær,
tálman yndis varnar.
5. Því Kal renna Þridja lá,
þagnat djúps í hólja,
að flættum Wifurs brunnum á,
bergi þeir sem vilja.
6. Þelgud svali Þýrauds terna,
tjarnar gneifla brjótnum

heilfa yubis gnægta gjern
gjarnan efli suðum.

7. Lifai strengur ljóða vís
lifgædur dauflinn þrýði;
fagurgali Framathrs
Fialar vekji lýði.

8. Öss í kringum allstadar,
unau ljómi af hæðum;
fraktadar hyslur fagnadar,
fogrum unni kvæðum.

9. Örtan meðan þenna þátt,
þil af þreyfti manni;
vati fóll og veri látt,
vagla-ljóns í ranni.

10. Kvornin góma mjúklát min,
máli á væðu hjólum;
ólla sapt í Bldris vín,
veitt af sværa stólum.

11. Upphaf sögu um þad rís,
öld á fyrri manna,
einn nafnfrægur ødling vís,
að féll gætt landanna.

12. Olafur Helgi Haralds bur,
hélt í Noreg ríki,
einginn meiri mildingur,
midlar nöðru sífi

13. Eðdi rífið sjóli sitt
með sannleiks átrúnaði,
af fjandans villu kvílla kvítt,
kóngur það víðfæði.
14. Þímm þjóðkónga vísir vann,
vanur hrotta gröndum;
á einum morgni iuni hann,
alla tók með höndum.
15. Þeirra rífi um Upplönd öll,
undir vald sitt leiddi;
þiggur fríðinn þjóðin snjóll
því hún um það beiddi.
16. Á Græningi var gardur stór,
gild þar kempa rædur;
Næbjörn hét þá orsa þór,
illum var mótsædur.
17. Afreks kempa er af fé,
aldrei þappid lægdi;
að honum vinsæld almenn hué,
audna og margskín þrægdir.
18. Bóna titil bar þó þá,
brjótnr Sifjar hára;
honum gilvi gífti hjá,
greiddt með vörðing klára.

19. Weizlu stóra völdugur
vísir þáði af honum;
aptur kóngur Olafur,
umbunar að vonum.
20. Yfir hérað Leyda lét,
lofdúng Aðbjörn ráða;
þessi fýsfla þannig hét,
er þyggur vordur báða.
21. Eendö manns nafn og líka rétt,
lundur þyggur skjóma,
upphafinn í æðri flétt,
einsog þótti sóma.
22. Gilva út með gull og seim,
garpurinn frægan leiddi;
í Þrándheim síðan sjóli heim,
sinar ferdir greiddi.
23. A Upplöndum orlátur,
eðlings vinur síðan,
fyr í búi kvongadur,
kauf sér rósemd bláða.
24. Atti sonu trausta tvo,
Dírfíngs blófa veitir;
Þorfinnur með valbúst vo,
var þess yngra heiti.

25. Eldri þurinn Arnljótur,
 audnu sýndi merki;
 afreks kempa aflramur,
 auknefndur hinn Sterki.
26. Unni frægd um aldurs tíð,
 öflug hetjan dýra;
 verkin framdi stór og stríð,
 steipti brjótum ýra.
27. Allt til dauða forþrís fann,
 fremdum þakinn hróðum;
 með Dlasi Helga hann,
 hné á Stiklastöðum.
28. Þorfinnur tól fœðurs flet,
 þá fœlan ná greip veldi;
 Nóbjörn bóndi líf svo lét,
 lofid aldrei feldi.
29. Kvongadur með sæmdum sat,
 sveið Dalnaudar þýngir;
 öldin fróm hann elskað gat,
 á óðals-jörd Græningi.
30. Erfværd sér átti einn,
 stull bóndinn frægur,
 fœdurbróður sá bar sveinn,
 sóma nafnid þægur.

31. Elftið nafni í lystum hann,
lund þó bæri spaka;
allir héldu afreks mann,
ætti fáa mafa.
32. Stór og fagur, sterkur hýr,
straums var ljóma vidur,
dygdum unni darra týr,
dávænn Þorfinns nidur.
33. Fodur ólst og módur með,
Midjúngs sólar raptur,
þartil aukast þægum réð,
þrekid, afl og fraptur.
34. Elstu lýða ávinnur,
arsinn sá hinn frægi;
það er sagt að Þorfinnur,
þar ógamall dæi.
35. Tól þá umsjón bóndans bur,
bússins eptir daudann;
ítum bitti Arnljótur
orma bedinn raudann.
36. Minn því hreifir mála dör,
maft er sagt að hélði,
hersir einn af audi ör,
í eystra Gautaveldi.

37. Hákon Digri nefndist nafn
nøðru bings handtéra;
örðstýr hans og aura safn,
af annara þótti bera.
38. Tryggan ekki vantar vit,
vöndu opt ræð hamsla;
hann var sonur hermir rit,
Hákonar enð Gamla.
39. A Hringtúnum heima ból,
hét þar bóndinn situr;
glada rínar glansa sól,
garpurinn steinkti vitur.
40. Atti dóttur eina hann,
emblan Dofra saungva,
sáðid kraka veita vann,
vænni sá þar aungva.
41. Þessi lofnin elda áls;
arkadi dygða vega;
Dlof nefndist boda báls
brifin dáfallega.
42. Hældu spakir álfar hres,
allra lýða túngur,
þessi spýra væna vírs,
væri fvennsforungur.

43. Unni hersir blössa björk,
best sem dygdum unni,
födurliga í minnið mörk,
með sem verða funni.
44. Á Gautlandi í þad mund,
umgétt víkinga lýdur,
sem hardan stefndi Hildar fund,
höldum bygdar strídur.
45. Bændum cedi yfirgáang,
afladi berserks flokkur,
og fantur hreclja fullur rángs,
foringi þeirra nokkur.
46. Hét Dröggur draugur dörs,
dygdir hatadi allar;
eggjar beittar aungvar hjers,
unnu á berserks skalla.
47. Bál til gamans ólmur óð,
á odda spjóts sig feldi,
svo óskaddadur uppi stóð,
alla hræðslu feldi.
48. Til fjár og kvenna bófinn blár,
bændur á hólminn flórar;
þeir feingu smán því ólmum ár,
aungvir á móti þora.

49. Dreyggur til hersis heim,
Hákonar fer ens Digra;
bíður grimmur bónda þeim,
brátt í dansinn vigra.
50. Ellegar skyldi hann unga mey,
Dlofu sér gæfa;
fridla sín sú falda ey,
feingin skyldi án efa.
51. Hálsfá mánaðar bíður þod,
bófinn hólmsteinnunnar,
þartil Gýnars virtir þod, *
vastra hrotta ruuna.
52. Arum saddur ekki sér,
argan þrjót við treysti;
Þoka fóstura hreðjött hér,
hersis krapta leysti.
53. Galadi margan randa runn,
runnum vega möti,
eingin treystist kempa funn,
við laudan ypta spjóti.
54. Þá haukur einginn Rögnis ráð,
rifjad upp gat leingur;
fríðust silki falda láð,
födur sinn hitta geingur.

55. Hugfast er mér bladsól tær,
hersir við hinn kenda,
að Græningi gjörð þér
greitt áu tatar senda.
56. Sinn apaldur óma elds,
úngur býr þar traustur,
sá mun rísta Þjólnis felðs,
flíkur kappinn hraustur.
57. Hugnun mun þó halurinn knár,
handar sér þá ljósa,
ad giptast fríðri geisla ár,
grundu mála ljósa.
58. Það þér vinna verðir til,
vænn er maðurinn sagður,
svo fljótliga í feigðar hl,
fólinn verðir lagður.
59. Hákon sendi bréf og þod,
brjóta hríngs með stýndi,
ad Arnljótur í Víðris vöð,
vörðinn Gauta findi.
60. Þrautum sagði sínum frá,
sem að gleði stérðar;
hetjan sterka hér við brá,
og hefur sig strax til ferðar.

61. Sig að reyna í hættu hann,
hugurinn þvinga náði,
með sendimönnum síðan vann,
seggur reisa á láði.
62. Hetjan kom til hersis heim,
hugarins kætist völlum;
fagurliga þegni þeim,
þjóðin tók með öllu.
63. Hákon kætist hvörgi seinn,
og höfðir sverda runnar;
var þá dagur eptir einn,
enn til hólmstefnunnar.
64. Bar þó kvíða kappi val,
fránkt í byggju ranni,
að fanturinn úngan felli hal,
fölan dauðann kanni.
65. Arnljótur spyr Hákon hátt,
hvors þeim unna vildi,
er fellir þann er sviptir sátt,
sókn nær byrjað skyldi.
66. Honum hef eg til höfuds fé,
Hákon segir, lægid;
merkur silfurð ser það fé,
sem þú af mér þægir.

67. Það um silfur þeinkir eg síst,
þér kvad unda línu,
þinn fyrir aud eg vil ei víst
voga fjöri mínu.
68. Drafnar elda drótt eg skal,
dóttur þína fanga;
eigi eg við hrekkja hal
hólminn á að ganga.
69. Elligar máttu annann fá,
Dtrygg við að stríða;
Hákon Digri hjalar þá,
hvörugð skaltu bida.
70. Drma dýnu fagra sit,
festi eg þér í trygdum,
svo okkar mál með vandad vit,
verdi ei blandad lygdum.
71. Getjan sterk bjóst hólmi við,
hugurinn knúdi sinni;
hér mun Sudra bátur bid,
bida í nausti inni.
72. Skilvíngrs drukkid ölur er,
óma þrotna veidir;
á megid skeinkja aptur þér,
ef þess sífnin beidir.
-

Önnur Ríma.

1. Þvíns minni í annað sinn,
uppsætt læt eg vera;
bírlað hér ef þyggid þér
þetta vínid léra.
2. Ef þundur seims og glosa geims
grundin, lísta rjóða;
hvort um sig, þad huggar mig,
halda mér til góða.
3. Von er ei á Bídrið mey,
virtin Ása rinni
flær frá mér því flilúing þver,
flortir nám og minni.
4. Elli þrót svo fer með flór,
fást ei ljóðin vöndud;
er þad mein á alla grein,
eru þau heimstu blöndud.
5. Sanngetall þad sagði snjall,
sínun lifra forðum,
af egín ment sé eingum hent
óð að binda í flordum.
6. Bísí hann í vitsku rann,
vaxa mundi þróttur,
því hefir var, til vinskapar,
vélad Sattúngs dóttur.
7. Besta hann sem vitsku fann,
víður Rímur funni,
fjónar bang fyrir fvala-tang,
úr fatum minnis brúnni.

8. Þetta allt ná fast ei falt,
falid af Hofda-Rúna;
á egin spítur eg því hlýtt,
enn að bjargast mína.
-
9. Sögunnar til svo venda vil,
Balgauts snerru runnar,
búast þar með bifurs skar
beint til hölmstefnunnar.
10. Spyr Dtryggur stórum stýggur
sterkan reynir hjálma,
hvört hoggva rend fyrir hersis hönd,
hrístir vilji málma.
11. Svo er það, að kappinn kvad
þýf við þig að reyna
komin eg er fyrir hönd hans hér,
hvorinn mun þig skeina.
12. Hogg þú þá, svo hinn nam tjá,
í hofud mér með leyfi;
sýnt skal þér hvört satt ei er,
sverds eg eggjar deyfi.
13. Arnljótur með atvið fljót,
upphóf brandinn þunna;
hjó hann þá sem hardast má,
í haufinn beint á flunna.

14. Høggid þétt sem kæmi í flett,
Kvernblís eggjar brýtur;
úr nosum þó og hjálka fró,
förgur dreira brýtur.
15. Setjan greid við hvörgi beid,
þá hjörinn brotna kændi;
vominn þreif með hauka fleyf,
og hátt í lopt upp sendi.
16. Á höfudid nidur hrotta við,
hann nam færa að láði,
gégnum herdar hamíngju stérðar,
hausinn gánga náði.
17. Feigdin tók við fólkskum hrók
fæstir munu hann trega;
místi fjör sá deysdi dör,
drusinn hræmugliga.
18. Þá félagar hans það sjá til sans,
síst þar vilja bida;
allir burt frá fólksnum furt
fantar hræddir ríða.
19. Arnljóts mátt og hörku hátt,
heldar losa kunnu;
þvílíkan um merkið mann,
míklar sögur spunnu.

20. Gauta dróttir allar ódt,
Dtryggð fagna bana;
budu reð þeim fremdir féð,
fagrar byrdir Grana.
21. Olasir féð fyrir utan hreð,
allt um Gauta veldi,
Hákon býður brullaups lýdur,
bodinn til sín héli.
22. Brúðkaups gæstir mettað mest,
mjög vel kallinn veitir;
tárin horna stum orna,
allfað drekka sveitir.
23. Eptir það fer öld af stad,
allir gjasir þádu;
fyrir darra þund og dreigla hrund,
dável allir bádu.
24. Býr svo dóttur bóndinn ótt,
burt með Demsar ljóma,
á Upplönd fyrir utan grönd,
ulli fylgdi stjóma.
25. Sitt í bú þau settust nú,
saman að Grænsingi;
ástin spratt og yndid glatt,
eðert bolid þýngir.

26. Um þetta leiti sagan sveit
segir stjórnan haldi,
Magnús þjóða gilvi Góði
greitt í Noregs veldi.
27. Arnljót hann þvi fremstan fann,
formann Upplendinga;
setja réð þvi sæmd er léd,
sveitar Leidar þinga.
28. Skatta réð og skjoldur með,
skjoldung Noregs senda;
alla stund af ástar lund,
öðlings lífs til enda.
29. Ulfason Sveinn sem ei var seinn,
öðling Dana teiga
um það mund á alla lund
Upplönd þóttist eiga.
30. Svíaríkis sjóli líka,
sá bar Dnunds heiti,
vill Upplanda eiga granda
og allar Gauta sveitir.
31. Sjólar þeir þó sættust tveir,
saman á þettad efni,
þeir settu þar til fýslunar,
sverda vaskan stefnir.

82. Hergils hann svo kallast kann,
kændur Doffa vidur;
dróttirnir vill dempa þar,
dýr varð sveitar feidur.
83. Allan flatt hann eidum batt,
eigi kóngur Svía;
dögling með sá Donsum réð
drýgdi krossur nýar.
84. Ef þverneitar þegna sveit,
þessu heiptar audgum,
tolla hann þá taka vann,
tíðt af bændum naudgum.
85. Illur þur varð allfrefur,
opt í bygdur folli;
tiggjum þeim að tæra seim,
trygda floti olli.
86. Upplendingar áttu þing,
eitt í sófnum Leida;
flóð Arnsljótur stull mót,
ei vill flatta greida.
87. Einginn annar, innir hann,
ætti tolla dýra,
utan sá sem á og má
öllum Noreg stýra.

38. Góðan róm með geisi hljóð,
gáfu bændur honum,
og játtu því, svo færur fri,
fyrir óskilonum.
39. Hergils sjér sér vegnar vér,
vörn er Arnljóts stærri;
færði á móti hvepsin hót,
heiptar ordum nærri.
40. Ottast kvad hann ekki hradan
Upplendinga kappan;
hreystin mín og þrjóskan þín
þér skulu nærri stappa.
41. Með mýnkun fór svo málma þór,
móts frá bygðar grúa
heim þadan um hróka vað
hreckji til að húa.
42. Keypti hann af mörgum mann,
mótfall Arnljót géra;
allt á laun því ill var raun,
í ulli þöddu hvera.
43. Spurnum hann svo hélt um þann,
hreitir dýran hringa,
nær fólkið hans þess frægðar manns,
fór til útréttinga.

44. Þú tvenna tólf féc menn,
tals og fjóra betur;
síðan þá sem mest hann má,
mjög til víga hvetur.
45. Kom um nótt þá dýr var drótt,
drauma bundin ganni,
heim á stadinn hrekkjum hláðinn,
hulinn dygða banni.
46. Í stémmu úti soiptur sútt,
svaf hjá stoltar kvendi;
þeir vífu þar að því vissu það,
veidur þótti í hendi.
47. Bildu nú þeir tíndu trú,
tjoru og eld að bera;
Sergils tér ei hugnaft mér,
heimstu þá að gera.
48. Nuds er plógur inni nóg,
osurfjárins sæla;
því stulum ei á þundar mey,
þegninn feigan bræla.
49. Gitt er ráð sem í er dád,
ofs í hefndum vöndum;
berum að urð og brjótum hurð,
bóndann tókum höndum.

50. Dreif þá grjót á dyrabót,
dugdu vel að stríða,
á bjór þílen þeir báru trén,
brutu í stöðin vöða.
51. Heyrði ófríð og vaknar við,
vígga leiknum lunnur,
sig hann flæðir hót ei hræðist
hrotta sterkur runnur.
52. Þopnin tók sá starrir stók,
stotunum lítt óléndur,
greip á lopti álmdrós opt,
allt hvað til hans sendu.
53. Aðsókn hörd var eigi spærd,
húmsir til hans leggja,
hann versti af mátt í vopna slátt,
við atlegum feggja.
54. Spíran vís þar tundur Týrs,
tók og vardið lífa;
vill þvennvalið verja hal,
vænt má þykja um lífa.
55. Þetjan kná nær foddan sá,
svor af munni hrjóta,
augljóft hér nú öllum er,
afbragð ertu snóta.

56. Ad hjálpa oss nú, skalt hætta þú,
hrundin Skrímnis sagna,
því vanséð er hvört Hergils hér,
hefir sigri að sagna.
57. Það þeim stædur vígs næstaður,
vondsku fylltum grœnnum,
sex láu raudir dreingir dauðir
drepnir af Hergils mönnum.
58. Minn ófagur mun hér bragur,
mærdar detta úr stordum
það eg sýni þundar vín,
þornar máls á bordum.
-

Þriðja Ríma.

1. Þjalarð ennþá feingnum reyna neuni
þriðja sinni ef þjóðirnar
þygga minni Ásvarar.
2. Eg ófrodur yeki hróður ljóða,
með ósnjallan orða stad,
allir kalla grey sé það.
3. Eðli er lagid, allan daginn fa eg,
Odins hjúna ruglid ramt,
raun er að búa við þann stamt.

4. Alda-gautur er ofþ nautur þrauta,
Sóns mér lagar eðli ann,
opt stórbaga gíortir hann.
 5. Einsög forðum úr Utgordum vordur,
vélastædur varna fór
vegafæðu Asapór.
 6. Þjálfu fædur bónda á Moberustodum,
mjög forðyr var mærgurinn,
eg mér Sigthra dryðutinn.
 7. Bilsi eg laupa vidris hlaupid staupa,
mér til hærstu hresóingar,
hlýt eg stærstu reffóingar.
 8. Allir reidast Wfir neidar leidir,
mest Heimdallur mjodinn vér,
mér hlidhallur sjaldan er.
 9. Svad skal segja? hlýt eg ei að þegja,
ólund þognin eykur mér
opt þá segnin megnud þver.
 10. Minn barlómur má svo tómur hljóma,
Fálu golan flýttir sér,
fyrst málþola sagan er.
-
11. Dverga kenda dryðju á enda eg sendi
einn sem vardist Arnljótur
allvel bardist kóssveittur.
 12. Þiggja daudir lífa blaudir laudar;
Þergils tér nær svoddan fá
figri vér ei meigum ná.

13. Kludnu ræn og ærna smán ofð lánar,
vor hann brúkar vopnin breid,
að vér helssjúkir gístum deyð.
14. Verum skjótir, vaðlic brjótar spjóta!
vopns með lögum vinnum þann,
vér svo høgum deyí hann.
15. É einu leggjum allir að segg í hreggi,
mun ei standast madurinn það,
meidir randa sækjum að.
16. Ómir menn þá allir í fenn aðrenna,
Ólof klæði kvíflát var,
á kessur bæði og lensurnar.
17. Krókaspjót þá kom í fótinn snótar,
kálfan gegnum geirinn skar,
gusadi regnum blóðundar.
18. Dor úr undu draga sprundid mundi,
svo nam fleygja' að seggjum þar,
sá nam deya' er fyrir var.
19. Þetta hlýtur þegninn nýtur líta,
grimdin hjartad gegnum smaug,
gédssins parta hverja taug.
20. Framm af ridi flokks í midid niður,
hetjan greida hljóp í stad,
Sergils reidir brandinn að.

21. Ofan um herdar allar sverðid gérði
bringu rísta bol og fíð,
búfurinn misti líf=tetrid.
22. Gorugar svágar garnir háuga og láugi,
féð þá valur sína bráð
frælinn halur verst með dád.
23. Hjörð ótrega hetjan vegur þegar,
enn þá tvo sem pytu geir,
útaf svo að drápuft þeir.
24. Hinir flýa hells úr stýu því að
ofur hræddir illstu menn,
andum klæddir voru senn.
25. Þýu eptir Þýrar greptrast heptir,
kémpan teita kætist þjóð
lífs við reita möð þar stóð.
26. Gætti hann sem greidast kánn að svanna,
follinn nennir sveipa fót,
svo gaffst henni bótin fljót.
27. Þótti lýdum þegninn fríði í stríði,
bísna frægur brátt í stad,
bygðar sægur hermdi það
28. Utbarst þetta allt feiprétt með fréttum,
líka spurdu lofðungar
líðs afburði hetjunnar.

29. Ad Svía stillir setur kvíllan illa,
af því misti Hergils hann,
húginn gisti feigðar rann.
30. Hefndir velja hugsar þrekinn sekum,
hvónær gjæti hyggur því
heljar sæti færa' hann í.
31. Einn hét Hringur heroíkingur slíngur,
útlægur af Þnundi
og nafnfrægur ræningi.
32. A herskeidum hafs um breidar leidir,
honum mennstur húms á gnod,
hilmir Svenskur gjörði bod.
33. Sættir býður svo ei stridur kóði,
landvíst Hringi losa vann,
leida þingi ef stýra kann.
34. Og Upplanda einnin vanda standi,
afvendi med öllu þar
eptir rentu skyldunnar.
35. Hefnd skal velja hann á sekum freka,
Arnljóti, sem Hergils hjó,
Hringur móti bodi hló.
36. Hernað létti, hann med settist þetta,
ad Upplöndum eptir það,
í þau stönd sem gramur bad.

37. En þá fleira freirar heyri geira,
arfinn mætur Dlafð dó,
á því bætur fást ei þó.
38. Magnúð Góða mildfing þjóða hljódir,
vinir gráta víst til fanns,
vanir máta gæðsku hans.
39. En Haraldur brimtrélls baldur valdi,
í hans stad tók aptur við,
eigi það var jafnkomid.
40. Vinum tryggða víðsins dygðar byggða,
reyndist kaldur kóngur sá,
lífs apaldur þúngt á lá.
41. Arnljót hryggir ángurs dyggust hyggja,
ad öðling hár er fallinn frá,
furdu sár var missir sá.
42. Haralds vegna, hárs í regni megnu,
vill ei standa kémpan kná,
komast vanda hyggst þeim frá.
43. Sérmed frétti Þring ónettan settan,
sér til höfuds hilmir af,
hórd þau jófur ráðinn gaf.
44. Steinar heitir slinnur beitir hneita,
leida Steinar opt sem er,
um það greinir, nefndur hér.

45. Af sylfri og gulli seimð nam ullur fullar,
hyrðslur eiga er hafði grædt,
hrana veigar fá svo rædt.
46. Þessum seldi þar á veldi heldur,
hetjan traust sitt hofudból,
honum laust á vald það fól.
47. Þ Gautland austur gjörði hraustur flaustra,
med auragnótt og audar brú,
eðli hljótt fór reisa sú.
48. Sýndist snjóllum sveitar kóllum öllum
soknudur ad svoddan hal,
ef svinnan þadan misða skal.
49. Tól nú allvel trygða kallinn snjallur,
móti dóttur mági sín,
miklast þótti virðing sín.
50. Seimð hjá baldri síðan dvaldist haldinn
vegsemd glæstri vafinn í,
vinirnir næstir hrósa því.
51. Ad Græningi aura þýngir slíngur,
audnu stærir strax með hjú,
Steinar færir góts og bú.
52. Þrúngur frétti hóskur þetta af létta,
og hyggst burt Arnshót hafa fælt,
við hina fljótt sér gjörir dælt.

53. Hitti Steinar hreð ei seinum leynir,
á burt refur eigandann,
að sér tekur bæinn hann.
54. Þóðling segir hann álma svegið egi
óðals megin eign og rann,
eptir veginn sýslumann.
55. Steinar hljóður stinnur af óðum móði,
mjög óróð með mædu drátt
málma þór var leikinn grátt.
56. Sá óbráður sér ei ráð til náða,
við ofbeldis víking þann
við svo hældist eignir hann.
57. Arnljót finnur ótt og svinnum kynur,
hveð ránglætis hróp og smán,
Þrings ef gæti borgast rán.
58. Þjarnar bála týr því stála máli
mjög tómlika móti tól
marga vega affögn jóf.
59. Þinn því meira' að hrístir geira reirir,
sig að stoda og svara því
svo ofboda raunum í.
60. Hafði eingin afstól þreyngri leingur,
hann vissi málid viðkom sér
en veifir stála rændur er.

61. Burt svo þadan bjóst af stad ógladur,
Steinar fljótur Upplönd á,
Arnliótur sat mági hjá.
62. Drdum kopar ei fæst dropi af sofa,
þur er ordin þessi skál,
þagnar fordinn tæmic mál.
-

Þjórda Ríma.

1. Róms úr tvíntu rennur vörtin ræðu snúa,
ágæti sitt en vill sjá
Drvandís fyrst leglar skína.
2. Svannur Gunnars síðjugandi sveima tekur,
aldrei heima er hann spakur,
einatt leitar bráða valur.
3. Svima fær af Sunda Gomers sopnum dreggjum,
ær og galum að vér þyggjum
ei er vert að rugl hans þyggjum.
4. Deðlings arfa dómur skín í dolum snilli,
glaufrinn fortinn grímu fellir,
glepur minnid dæpur eðli.
5. Solna skilnings sæðis akrar sífeldliga,
sólin solnar sónar fogur
sú mér þykir Dreins legur.
6. Magna fæðurs mæði ekki mét eg sporna,
né jafut honum hneði af horni,
þvikars þótt mér svala orni.

7. D þér ljæru virta vinir vorra fæða!
eg veit þér halbid víst til góða,
Balgauts fœladrygðinn rjôða.
 8. Lifandi brunna lifgi yður lifta fraptur!
fœo allra handa edlis gipta,
yndis grandi megi svipta.
-
9. Hætti' eg áður hjörð sem beitir heima
dvaldi,
og hrannar bitti hlýum eldi
Hákoni hjá í Gautavelði.
 10. Eitt sinn býr sig hetjan hrœð til heiman-
ferðar,
við annan mann á iggjær stordi,
á hann bóndinn kastar orði.
 11. Hvœrt vill ríða halurinn frægur? hersir tjáði:
á Upplönd, til ansa réði,
áfett er í mínu gæði.
 12. Bilði' eg hitta vini mína og vanda-frændur;
það er ei ráð, fœað þegninn féndur,
þessu margt á móti stendur.
 13. Utan þú hafir hrausta sveit sem hofsum
fómir;
ei skal það, segir Óðins bríma
ullur, ské í þenna tíma.

14. Vil eg ei Hringur hælíst um eg hafi flúid,
fyrir sér svo feigd eg kvídi,
né frétti það eg hræddur rídi.
15. Hann svo reisti, hvörgi ferðum hvatur létti,
fyrir enn Steinar heima hitti,
hesta mæði leida styttri.
16. Hlungvir varir við hans reisu verða þegnar;
Arnljót bóndinn allvel fagnar,
alla greida virðing magnar.
17. Heyrðist sagt að Hringur mundi hvepsinn
raunar,
að heimbóði hjá bónda einum,
Bisurs girdtur eldi hreinum.
18. Hestinn sodla hetjan lét með hrad burt
ríður,
þángað strax og ei fyrir áði
enn þar Hringur drecka náði.
19. Inn í stofu gengur greitt þar garpar drucku;
ftar þektu reynir rocka
reisdist sumum gæð óþocka.
20. Hóf Arnljótur hraustur tal. svo heyru
beimar
Hringur, vit að hesi' eg Steina
hofudbólid felt alleina.

21. Enn þú hefir audgan hann af eigu sinni,
feirt í burt og ræntan ranni
rofid grid á dándís-manni.

22. Skila nú aptur skaltu því sem skomm með
staltu,

einka ráð mitt er það elsta,
og erindid til þín helsta.

23. Heiptar reidur Hringur móti hóf að ansa,
er þér sjálfráðt ullur fransa,
á ordum þínum mig forskansar.

24. Dreifzuliga djarsur ertu dólgur synda
einn útlægur illstu hundur,
oðkar verdur skaður fundur.

25. Raun brattari reynt hef eg í randa folti,
enn við þig að etja bressum,
er þó fært í branda skéllum.

26. Fast að kallar feigdin þér og fólstu hrossur,
offan þinn kant ekki að stilla,
af því mun þér ganga illa.

27. Bidur sína bragna hann að beita hjörvi,
og höndum taka hrifir geira
heingja á gálga og höndum reira.

28. Kémpan nýta kífis úr báli kþreglám leidir,
og klífur Hring í herdar nidur,

hné þar dauður brodda-vidur.

29. Vildu sumir vefja stír og vífíngs hefna,
adsókn honum ódt að stofna,
annara stórum hugir dofna.
30. Sitjib fyrir, sagði hetjan sæmda fræga,
yður hót eg ekki vægi,
ef þið mér í nokru þægid.
31. Ræktu þessi ráðin þeir og rýma þjósti,
leingi kappinn beid ei bestí,
burtu þadan reid á hestí.
32. Hitti Steinar, honum býður heim sig flytja,
mér því Hringur hefir heitid,
heipt ei við þig leingur þreyti.
33. Þeitti gjafir vitrum hal sá varði audi,
sínum eignum síðan náði
og sóma þeim er misti á láði.
34. Þeif heim aptur Valgauts ljóma vinur
regna,
hladsól teit og Hákon fagna
honum, svörin leysast sagna.
35. Hákon mælir hræddan þig nú Hringur
eigi
fundid hefir fólfsku hræid,
fór það vel að hófinn bæi.

36. Sat um tíma svo í fyrðum sverða gautur,
herfir virðing honum veitir,
hróður hans barst um allar sveitir.

37. Þnundur frétti einnig Þrings nam æfin
slitna,

því um lítid þótti batna,
þund við etja ljósa vatna.

× 38. Þssir má sinn vella strjúg, því valur óma,
vill nú þángað vakur sveima
vidrið ljóma bær er heima.

39. Sátu í stofu sífjúngarnir saman báðir,
Arnljótur þá eittsinn tæði
er forvitni mér í gæði.

40. Hvað merkir eg vita vil af vitstu ránum,
haugur stór í haga grænum,
hér sem stendur út frá bænum.

41. Eld á kvöldin fé eg opt með sjónar brunni,
einsög af fé þar eldur brenni,
eslegar greptrist mikilmenni.

42. Af fornum bófum heyrst eg hef kvad Hákon
gladur

Gaddur gramur hárs í hridum,
hét nafnléndur fordum tíðum.

43. Gaddð enð Gamla hann var þur er haudri
ræði

Gadaland þvi heita náði
hilmis vídt sem ríki náði.

44. Tvo Gaddínga tíggi ól við tvínna þrúði
vaska nóg í Víðrið gráði,
voru þeir her-kingar bádir.

45. Víð Ekata kóng, sem stíðdi hjálm og
stírtur Rögna,

þórdust þeir í branda regni,
bádir af honum voru flegnir.

46. Gaddínga = Ekati síðan sá var síkling
nefndur,

rískur og ör af röggi frænda,
réttu víðhald þegna og bænda.

47. Gaddur eittsian herja réð um hafid Eystra,
hann lagdist hér víð land um haustid,
og létst úr sótt á báru flaustri.

48. Þar þá orpinn haugur hár að hilmí dauðum,
með ofur fjár fyrir utan fósda,
er hann þar draugur lengi síðan.

49. Krnljóti fanst ærid til þó um það þegdi
í hyggju ranni-hug á lagdi,
hauginn brjóta fenn að bragdi.

50. Elda marar vggur traustur orku greidur,
einn þar heima átti hrður,
og Hákonar ræðismadur.
51. Bardi hét sá bifurs eysu þorinn hardi,
eina nóttu ofanverda,
Arnljótur hann kvaddi ferda.
52. Ganga þeir að hermdum haug en hrístir ríta,
innir honum ætlan setta
ei leitst Barda þar á þetta.
53. Móti þessu mælti sveigir málmur og íra,
hitt framfór og varð að vera,
sem vildi gættir sunnu hvera.
54. Stórvirkir að strit-ervidi stála brjótar
hauginn rjúfast hetjan lætur,
hélzt sú ydja leingi nætur.
55. Vidir sterkir máttar mestir móti stóðu
med hreyftri gátu heldar fródir,
hauginn brotíð þó um síðir.
56. Það Arnljótur Barda fest við bída' á meðan
hann seig eirn í hauginn midur,
hugur og orka kappann stýður.
57. Haugs að gólfi hæð var laung, svo halinn
fyrnar,
gættir allar geisfi fornar,

grindur og hestur ridi börnar.

58. Mikid fúlt og forljótt var í fornum ranni,
hetjan ljósid sveifja funni,
Kjalarð minni út er runnid.

59. Alia Fjölneið krúsum þornud fomin á enda
lætur safnid stefja standa
stridum flutt af Gríðar anda.

Fjinta Ríma.

1. Fundings funda málsum mund
mæli' eg um stundir fródum
grundin lundar opnar und,
Alfa lundar þjóðum.
2. Alid þjalar orða tal
óðs á malad fœrnum;
valid svasar Birvits gal,
virðum tala gjernum.
3. Sigtryggs mér það segja fer,
svanur erils móður
þessi hét nú horna hver,
byggst af þér allgóður.
4. Arnóðs leimur ef að sveim,
öfugstreymis sýnir,

- frá snót og bein frá ranna reim,
rekið heim og dríni.
5. Þrygðar gollin hjadni og mjoll,
hreggs á fjellum Gríðar;
hamingjan snjollast þressi oll,
hugar völlum lóða.
6. Eifgisti mál af Öðreirs ál,
aflið sálu vekur;
það er ei tál að þessi stál,
þánka brjálið hrekur.
7. Ansi ljóma unadsgróm
os og sóma hagar;
dansi hljómur dilli róm
dréggisti blóminu fagar.
8. Gæðs úr fleti hverfi hvet,
hollur setjist feidur;
allt betur enn óflað gét,
úti bíð metist yður.
9. Kungvan maunsaungs eg vil dans,
eyrum glansa ljedi;
fagna vansi og segunnar staus,
feidur almans gæði.
-

10. Þerjans sjós þar horna rós
hvarf en glófan þrýtur,
týr með hrós nam tundra ljós,
tundrid ósa lýtur.

11. Heiðinn sjóli sat á stól,
sá var af bóli slánga;
Rínar sól frá daudum drjól
dreif burt ólund stránga.
12. Breiðskeggjapur belti að,
benja nadi girðtur
eitt gullhlad um ennið stad,
í Geirladar skirtu.
13. Fingra landid folt með grand,
fögurum blandad hríngum;
og eitt band af Svofnið sand
svíran þandist kríngum.
14. Hríngorms língid héð umkríng,
hann og fingra ljómi,
glíngurs dínsla dáðæn þíng,
og Dumbðs fœðlínga blómi.
15. Þólginn þauri beint sem staur,
bræddur saur ósínur;
sólginn aura gnæpur gaur,
gein yfir maurum sínum.
16. Míglud sneid var brúna breið,
bitur leið af ótti;
augun gleið í málma meið,
mífið reidur þótti.

17. Flet's haugbúa hetjan sú,
herðslur og bú réð lanna,
fjarins grúa tamur á trú,
til bar nú festanna.
18. Þegar draugur djúpt í houg,
djarfst var baugum sneiddur,
heiptin smaug í hvörja taug,
hratt upp flaug tilreiddur.
19. Í herdamót á hauga brjót
hnuá sóti rekur
hetjan fljóta hraustum þrjót
hart ámóti tekur.
20. Þrjóta vggur spennfi hrigg
spaugð á byggir ranna;
undirliggja, að eg bygg,
ei vill styggum glanna.
21. Titrar grund við fólfskan fund,
Þjólnið sprundid ridar,
heidinn þundur hrakti um skund,
hrotta lund án bidar.
22. Þarðað fíðrar felmturð rid,
festar vidur undi,
heyrdi níðri haugð í mid,
horðinn fríður mundi.

23. Þ hyggju rann svo hræðslan brann,
hugfar manninn dauðan;
á flóttu hann frá festum rann,
fordaust hann vill nauda.
24. Þegar á leid hans þánki sveid,
því viðbeid á grundu,
megnið reidir marga sneid,
menn sér greida mundu.
25. Aftur snéri örva grér,
uppá fer moldbáginginn;
drauga ver þá dunlaust er,
dávæn sér þar þingin.
26. Enn skal ræða Þjólnið flæð,
fast að skæðir geingu,
haldnir bræði haugs í hæð,
hriglu og mæði feingu.
27. Galurinn þjafid herti og tað
Þaddið við þrafid þetta,
aftur á bað andadan rað,
illstu hrað nam detta.
28. A hálsinn braut svo heidinn gaut,
hreyfði naut það géra,
svo við slauta hetjan hlaut,
haus af fauta skéra.

29. Sú er eina sagna grein,
sá þar treinir ríta,
fleina reynir súin bein,
furdu óhreini að líta.
30. Gripir þar sem gilvi bar,
og Grimnið svar í kríngum;
eðli þarid annað var,
eptir af hara slíngum.
31. Fer með það allt festi að,
fann þar vað og náði,
sóma maður svo með hrád
sig uppkvað með ráði.
32. Allan glíngurs hjartan bing
bera upp slíngur kunnir,
lagði í hríng svo þessi þing,
þar á haug-dýngjunni.
33. Hingvan sér hann uppi grér,
eða vera geira;
aptur fer í hauginn hér
halur að bera' upp meira.
34. Bardi þá kom birgid á
og býtur Grábaks hvera;
af gripunum sá er lagdir lá',
lífi hann á mun vera.

35. Hugann féð og fram vel gæð
fræfinn hneðir slála,
að draga reð úr draugu steð,
með Dofra þeckum mála.
36. Af dýa tóru draugs úr fóð
drógu fjórar karfir;
heim soo fóð þeim gnægtin gróð
geira þóð enn djarfi.
37. Háloni fær sem honum er hjær,
herðslur þær af ráðum;
elðkan grær og vingan væð,
var hún skær hjá báðum.
38. Barða ei gleymir gaf honum seim,
grafnægs reima álur;
hnoðsum þeim sem haugs af beim,
hann tól geymir sjálfur.
39. Barðt að austan brims um naust,
branda raustu efna,
báru flauðrin bygðu traust,
brátt skal hrausta nefna.
40. Héttu Þinni og Hervald hinn,
hulðir Vinna síli;
af Garða, innir, greina vinn,
garpar slinnir ríli.

41. Til ránsveida málma meid,
morgum sveid af flóru;
rendu fleidum hvals um heid,
heldum leidir vóru.
42. Þeir eyddu ró svo um það dró,
aurum sóa gjördu,
beittri þó með benja fló,
Beltis sjóinn vördu.
43. Þeim af grönnum þánga um hrönn,
þrauta önn stóð mennstum,
værd kaupmönnum verðan sönn,
við það hönnud Svenslum.
44. Þótti Svum þrátt af því,
þrautir nýar standa;
flögur frýar eyrum í
öðlings drýa landa.
45. Leidd úr hrói herflíp dró
og hratt á sjóinn víða;
þýu þó er budlúng bjó,
brátt í sóun lýða.
46. Valdi líd í Vafurs fríd,
vígs á midid snarpa,
til valid að tustast við
teina kvíðu garpa.

47. Sendir trú þau sjóli hjá,
felð um bú og hvala;
feggir snúa brims á brú,
branda lú að ala.
48. Gittu þeir þá hristu geir,
Hervald meir og Finna,
Svenska fleira fólkid deyð,
fróns um leir réð minna.
49. Mistu líf þvif hrokkur hlíf
Hervald klífur meingi;
Finni yfir fleina drif,
ferdugur blífur einginn.
50. Vigur hristu vægd er mist,
víga kvistir lendskir,
hrotta ristir harða víst
heljar gistu Svenskir.
51. Lólu raudir tind er naud
tírar blaudir valla,
skipin snaud og allan aud,
eytir dauda falla.
52. Þnundur fréttir atvif flétt
ólund setti að honum;
þann vidrétta flada flvett,
flílst mjög þétt að vonum.

53. Þinir ramt sem hret er tamt,
hrotta gramt að drýða,
herja óþamt og hnúpla samt,
hjartad framt varð Svía.
54. Fregnin búna flaug með rún
fyrir krúnu hrístir,
í Þringtúnnum hvít á brún
hetjan núna gístir.
55. Brædi drýir berast ný
bod, og sífeldt rísa,
að sökum í hann sé óstí
sjóli því nam lýsa.
56. Hugdi skada ødling að,
efla hradur væri;
Hákon bad því hann í stad
hetjau þadan færi.
57. Sendir flaungu' um sinnu gaung,
svörin raung ei hirðir;
hótin straung þó heyri laung,
hann að aungvu virðir.
58. Nagur valla ríður fall,
Riggs um hjallinn brauta;
efna spjallid innir snjall,
Ólafi jalli Gauta.

59. Olafur tér sem þóknast þér,
þig ofð ber að stoda;
hvað best fer það eslaust er,
öllum verja vöð.
60. Svörutveggja eg hratt tillegg,
handar negg og fýra,
ef viltu eggjum verja segg,
og vigra hreggi stýra.
61. Annad fyr enn eggja styr,
eg vil byrja' hann svarar,
með sóma byr og sátta byr,
til sjóla fyr vil fara.
62. Eg umbid til leggir líd
lofdúng víð, svo hreppum
sættir gríð og fullan fríð,
fólstu níður sleppum.
63. Gallinn kvad sér þóknast það,
þegar með hrað að kanna;
þeir ridu' af stad svo öðling að,
eitt með hundrad manna.
64. Með vinslaps hót þeim vel tól mót,
vssir þrjótum vanda.
Þyrir Arnhót þeir bjóða bót,
brátt svo þrjóti vanda.

65. Sifling hár var harla þrár,
hitt þó flár tilhlýði;
gæðs um krár, því gilvi fár,
gegundi flár um síðir.
66. Þyrir ykkar trygd og alla dygd,
eg læt stýgdum flaka,
vilji ei brigða hetjan hrygd,
heipt og frigd aftaka.
67. Þratt skal mann sjá hreyfði ann,
hjórs í annir tíðar,
við Hervald þann ofs býður hann,
berjast hann og stríða.
68. Þú vor sætt skal endurbætt,
á ef hætt er þetta;
illt upprætt og gjörla grætt,
gagnstædt niðurðetta.
69. Þessi svörin, þótt ei fjör
þætti, á fœr burt hýða;
ferdin er var garpa gjör,
um græna stór heim ríða.
70. Gæti hagam greina jag,
af gæði klagad þjóða,
flest aflagad fellir brag
fræði slagam ljóða.

Sjötta Ríma.

1. Rígni fjöllum rænu frá .
regnid þetta flémtunar,
grænt á vellum gleði má,
grasíð spreitta frjósgunar.
2. Á þad gítta svo til sett,
sjálf mér gæsan veiti svian;
ad Hesperistar tóste rétt,
renni upp með blóman sinn.
3. Eissins bestu líljurnar,
ljómi eplum dygðanna,
allra mesta munar,
innstu hugar-bygðanna.
4. Skínings ljósin leiptri ný,
líft sem roðull gleði fál;
hugvits tóste hjarta í,
hulid undir standa mál.
5. Róttist hljud vaxi væn,
vidkist haktist ilmandi,
yndis hljan edla græn,
ollum kvæðid heyrandi.
6. Rússins glansí allgladar,
unadé fastir hvort eins manns,
allir dansí allstadar,
edlis fraptar rauvandans.
7. Glaums þá stundin endud er,
ad þvi gæta hvort einn kann,
hvort vid fundinn Fjolsnis hét,
fleðast hefir samvitkan.

8. Mannsaung flamta mun eg enn,
málid kémur esnið til
[morgunum tamt er segja fenn,
segunni fremur hlýða vil.
-
9. Þverra vann þar þundar vín,
þornad holla Sigtýrs á,
sem að Hákon heim til sín,
hóskum kémur gilva frá.
10. Hákon Arnljót hittir þá,
hermir allt sem budlúng tór;
sáttar bótum síðan frá,
segir nú hvar komid er.
11. Geira svegir svarar til,
sjóla týgins Dnundar,
aungvanvegin víst eg vil,
vera madur naudiungar.
12. Þessi gild óþocka fer,
það ef hesdi' eg vitad fyr,
aldrei skyldi' af gorpum gjer
gremst hún mér í Þenju byr.
13. Hilmis vegna í hrotta flid,
hættu reyna þeinki' eg frá;
hrausta þegna hvorja við,
heiptar neimar sakir á.

14. Hákon svarar sœmd er síst,
sjáum best hvað tilhlýðir,
fyrir hara vægjum víst,
vor það skýldan útheimtir.
15. Því Arnuljótur ansa vann,
aldrei hræðir gilvi mig,
honum hót eg ekki annr,
ellu meira virði eg þig.
16. Veit eg fergist það á þér
þegna orðtað mágur minn,
svo ergist sem eldist hver,
elli dignar hugurinn.
17. Þó fyrir þína skuld eg skal,
Ekofnúng reida þess ei dyl,
og blóðgan sýna þenja al,
ef budlúng fólkid leggur til.
18. Hákon tekur heima mann,
hann og senda náir því,
sem landreka segja kann,
svoddan málavæxt á nh.
19. Sjóli gladdur sást hér við,
sæmdi gjofum legátann;
sá af stad með svo búid,
sendur aptur ferðast vann.

20. Geimþ lét fíla fjo á fjo,
setja minnid hafnar við,
ljónin fyla budlúng bjó,
besta meður fylgðar líð.
21. Þíður þraustan her af stáð
halda strax og flýta sér;
Gauta' að austan, gramur kváð,
í gilva fundi bíðid þér.
22. Hákon Þígri safnar sveit,
saman brátt um Gautaláð,
búna vígri er besta veit,
branda til að esla gráð.
23. Þígs til spjalla vopnað líð,
velur jallinn Þlafur,
þrausta kalla hárs í fríð,
hvar sem víssi brínstafur.
24. Þyrni dýa þjuggu þrjá,
besta þar sem feingu til;
vel hertýgjað var þeim á
vígkænt líð í þrotta bíl.
25. Þremstan sveita foríngjann,
frægan Arnljót settu þar;
kémpan teit á Kémbíngs rann,
kúði sævar hyndurnar.

26. Als lét skunda lidug ljón,
listug hetjan partil hann,
í gilva fundi geims um frón
grams herskipin tilreidd fann.
27. Allir nýum fagna fljótt,
formanni og draga því,
upp úr dýum ísu fljótt
atfét, seglin þenja frý.
28. Blakti um stýri byrinn þar,
bodunum háu súdin ver,
gélgu mýri Geirhaddar
gotar renna allvafrer.
29. Gýmis fridla fylgdi að
Formóðs svolum veitti líð,
hyndur dilla hafsla bad
hlés í solum gráðid víð.
30. Fálfar glamma flugu hratt,
Fenris hvelpa gjálfur víð;
hnífu damma gufsan glatt,
gjörði að neldra kvíkindið.
31. Víða fíla létu lárs,
leita sagdra víkinga;
unð að vífar hollar hárs,
hittu sverda merðlinga.

32. A tólf hraunar hestum lá,
Hervaldur víð Gyrdisnes;
Þótti manna mikill þá
munur; Svíar gættu þess.
33. Geldur vildu halda frá,
en hætta sér að brjóta fal;
hetjan gilda hjalar þá,
heyraðt smán sú aldrei skal.
34. Að vér flýum fyrir þeim,
fyrir enn reynd er Högna þrá;
búist þvi í branda hreim,
blánka látum málma á.
35. Þínir spyrja, hvörjir menn,
hervígliga láti sér;
sveitin styrjar svarstýfen,
Svenskir, talar, erum vér.
36. Þinni ansar, fyrri gjör,
ferdin mun í minni sú
yður, en vansa yðkar for,
öllu verri reynist nú.
37. Þekur Svíum ei mun dælt,
öð ad berjast Rússa víð,
þræla ríum þegi sælt,
þó skulud fá sem viljid þið.

38. Þopnin braut upp beggja líð,
þjuggust svo til atlegu;
allan þraut þar óska frið,
örvar flugu af dalstögum.
39. Ektohríð heidust greidd var gjör,
gúfsaði flugsvinn elvum blóðs;
virðar bœrdust flúði fjör,
fleinar særa öld til móðs.
40. Bardi Þervalds víðan stöfu,
vaskur maður sóknum að;
halurinn bardist hetjum jafu,
heitir Socki, greint er það.
41. Þrífur spjótið Socki sitt,
sendir Arnljót midjan á;
hann var fljótur hendti mitt,
hratt á lopti og kastar þá.
42. Þ brjóst á Socka broddur hells,
beittur smýgur, hetjan dó;
Hilder rocka hristir jels,
hitti Gólneis sala fró.
43. Strax sem hætti flugi fals,
fólkid sverdum þúngum brá;
margan grætti genja Gals
garpar beggja falla þá.

44. Sinna manna fremstur fór,
foringi Gauta flæddur dád,
húðloganna heggin stór
hinum greidir vígs um láð.
45. Hvar sem tundri Belverks brá,
brjóstur randa nokrum að;
aldrei þundur eggja sá,
úr því mann um læfning bað.
46. Þegar Svíar sinn formann,
so stórt höggva litu þar,
hugdyrfd nýa hvor einn fann,
hrynu og súngu késjurnar.
47. Hríð svo mikla brotta jók
hardvíg þjóð á sílum sjós,
blóð í økla brögnum tól,
beit þá sala Gíllings rós.
48. Grudu Gautar Hervalds skíp,
hjuggu úr teingslum aleidd fim
sóknin þrauta kvala klíp
föppum steipir heljar dím.
49. Enda voru Arnshóts fenn,
ára géltir tæmdir þrír;
sinnis stórir Svenskir menn,
samt hvor ødrum hugar frír.

50. Hjalar Finni Hervalds til,
hardir Svíar reynast nú;
hrævar slinnum hárs í bil,
hvadan kémur dirfska sú.
51. Hervald segir, sé eg eitt
Svíá' og Gauta foríngjann
að fjörleigi furdu greitt
framfús stórum vega kann.
52. Hljótum betur herða ofð,
hermannliga sækjum fram
sem hvær gétur Biblinds blofs
beiti og ankum sverda glamm.
53. Skeids til Hervald stoppa fer,
skip á Arnhlóts komist fær;
heipt með kalda hjörinn ber,
hoggur lid á mundir tvær.
54. Eggjum stöckur undan sveit,
æfiráni forðar sér;
Kýrgláms roður kémpan leit,
kappa Gyrdstum móti fer.
55. Hittast gildir hreystimenn,
Hervald þeinkti figurinn ber,
eins og vildi verða senn,
værri beint í hendi sér.

56. Bálin Hrana leiptra ljós,
londum Bala beggja frá;
Bisurð ganar roðin rós
röndum galat stygðum á.
57. Hverugur ödrum hlífði neitt,
Herjans elda bar við stý,
randa nödrum rísla greitt
rúms fótþóla stéttir því.
58. Hervald þylfir þessi fall,
þrauta ervidur fyrir sér;
unda þrið því æddid svall,
Arnþjóts til hann þá reider.
59. Hoggid þúnga hitti slá,
hetjan veit sér undan því;
falst minningur sagur þá,
fastur verður trénu í.
60. Ad sér lippti Hervald hjör,
honum tregt þó veitti það;
Arnþjóts lyptist upp þá dör
egginn stefnir hinum ad.
61. Stálid raudá stýfir hrigg,
stýckjadur Hervald falla má;
er hann dauður ad eg hygg,
andadur liggur þiljum á.

62. Arnsljóts fraptur ekki þver,
afreð dýftu syna vana;
framm og aftur fólk sitt vér,
forþrís Gautum keypti hann.
63. Járna stím þeir juku svo,
jálfa flars á blóðþingum;
orma Gýmis tæmdu tvo,
trausta enn af víkingum.
64. Dma blössa emjar skraf,
undir rendur stynja því;
dreyra fossa, deðjum af,
dundu elfar sjóinn í.
65. Í þeim svip sem sverda þrá,
svo var skæð og heljar súr,
med 5 skípum flóttu á,
finni leggur stríði úr.
66. Kémpan segir Svíum þar,
saman herfáng verid þér,
brátt á vegi brimvallar,
bíðid medan forum vér.
67. Finna eptir heldur hann,
hafði Gauta skípin þrjú;
hinir kúptust hart med sann,
honum undan róu nú.

68. Sóltu af kappi svobdan fer,
 sveitin hvortveggi preitt,
 uns að Krappa öldin er,
 undir nes-korn leggur eitt.
69. Hljóp á land af hrofnum sæð,
 hervíkinga felmtrad líð;
 hér mun standa Gólnis gjæs,
 gétur ei leingur hún flogið.
70. Skollvalds falla skála straums,
 stérfur þornar grónum enn,
 bollinn hallast góma glaums,
 gleðjast seint af honum menn.

Sjöunda Ríma.

1. Sæla Gólnis hani hrín;
 hvopta kraptinn stæfir
 soala Gólnis vana vín
 vinum sínum færir.
2. Tæmist gómuu kvasis trús,
 kárna þornuð þvæði,
 ljóða smíðis lasið hús,
 lemur saman kvæði.
3. Fagurlega valla vill,
 Bakurs býli renna;

heldur skoaldrar ullar ill,
enda strandar spenna.

4. Einn að summan Yrúngs úr,
alinn Fálú vindum,
óma streymir flýra flár,
fljót af Geitlands tindum.

5. Stranmur Mímirs heera hýr,
hýrgar margra sinni,
ef sinungur Rönnu tára týt
Lýrands færir minni.

6. Augurð meingad gleymist gróin
gæðid báðir þrýði;
fljarna Flýrnis brúna blóm
bæði of gledi týðir.

7. Réni dvíni rauna mein,
rastist grjótska stygðar;
of viðþressi mun ein,
aðstu vístar bygðar.

8. Gæfi ljúfa æran er,
oður á lúðu standum;
báðar fláðar flór velgjör,
standi á hudið grundum.

9. Þortat flétt hér styttest stutt,
steitist brotíð níður,
esnið stofnad fljótt skal flutt,
fundid sendast yður.

10. Glupu á skipum skatnar fljótt,
stunda' á landid nenna,
Gautar skjóttir eptir óðt
æptu og lépptuð renna.
11. Þyrir vóru flóar, dh,
for og stórar mýrar;
undan venda þegi því,
þjóðir náða rýrar.
12. Ráð það greiddast Finni fann,
fylkja jálkum tekur,
Gautum móti herfinn hann,
Hildi' á soldu vekur.
13. Sækjast vakrir síðan að,
sundra brandar lýði;
Gauta hetjan hrøduð það,
að hrækva ekki í stríði.
14. Speingur þúngar springa, laung
spjóttin hrutu á skjöldum;
sverdin gjördu sýngja svaung,
svöl á heila tjöldum.
15. Ral í stýlud hnegjast hræ,
heyrdist sverda rómur;
byrnir, øruin sára sæ,
svalg og ylgur tómur.

16. Gýnarð sunna alin ól,
odda fliddu vedur;
Ginni spennir Fjalarð sól,
fram svo grimmur tredur.
17. Vigur flaga vasturð best,
var sá hjörinn gledur;
rendur brandi rífti mest,
rauda blóðið vedur.
18. Dreirgud urgar genju græn
Gauta spítir blóði,
æða rauðu víni von,
vellurinn allur flóði.
19. Hvekkir flöðum hel á hæl,
hovtum Gauta færa;
hetjan gættir sigursæl,
sinna manna ófara.
20. Kvernbit Arna-ljótur lét,
Lóðins sníða flíkur,
vefur hnikarð heitast hret,
hauka stékur bríkur.
21. Skilvings þjálfva þorinn snar,
bræði knúdur sneggur,
á hendur branda býri þar
báðar reidur höggur.

22. Fljótt vidrétti fylkjad fólk
Fornúlfs stjarna brjótur,
Jólnis selur jálkum tólk,
jótunþ gátu njótur.
23. Lífðu Klúðar feigir fá,
fund ei standast kargir,
flóan dýa flýa á,
festast næsta margir.
24. Virðar Garða víga hug,
valla snilli rækja;
Gautar hvatir drýgja dug
drótt á eptir sælja.
25. Finni manna sinna senn
sér þá farir flisa;
drýir Gróu annir enn,
Dfnið stefnir blisa.
26. Gautum móti stríður flód
sterkur orku neitti,
vígalligur víðan hlód
val, undgrélu beitti.
27. Eigi flýa etull vill,
öllu falla heldur;
sýndi branda snjallur snill,
snúðugum móði hreldur.

28. Þyrnum tjörnir hjarnar hvern,
höggur eggja linna;
hvatur Þjótur Arna ern,
að þá vedur Finna.
29. Ríft þeir sóktust ofur-af,
ašli og reflum beita,
þar hvor ødrum gífurt gaf
galdurs eldinn heita.
30. Baldan skjold sem skilma hálm,
skífa laufar þunnu,
X otudu hvatir ylmur álm,
emmur ranima funnu.
31. Stull vrit sér hlickjótt hröð,
happ við léppa Finna;
runn á stinnan reður stöð,
randa ef mundi vinna.
32. Rynja munur þröpta opt,
kændist greindra vidur,
funni Finna lypta' á lopt,
lúradan keirir nidur.
33. Rómu tannur önnum enn
íta fljótur fleimir;
fjotræð gétur Finna senn,
fángadan meingid geimir.

34. Sigurs vegur var þá stór
veittur dróttum Gauta;
hradt að skeidum herinn fór
hríð var líðin þrauta.
35. Blængi ránga' og báru skar,
hálið Hjalars rauða,
tófu mikid týrar þar,
taptu eptir dauda.
36. Fljóttir Gautar fuma á geim,
að finna granna stríða;
þá voru Svíar haldnir heim
hinna nenna' ei víða.
37. Vildu ei heldur unna auð
stru Gauta meingi,
því þeir hugdu þá til dauðs
þegna hoggna leingi.
38. Finna vann að hitta hratt,
hetjan teita bundinn,
spyr ef týr vill settur satt
segja gróu þundi.
39. Til Uppsala færast fyr,
fyrir stóran tryggja;
verðleik gjörða fjörin fyr,
fjósu og vísan byggja.

40. Æt þá hari sírug svor
freir þau hjörva gældur;
ein þau raunar fjörin fjör,
þýs eg ljósust heldur.
41. Hogg þú, seggur! haust eg þýs,
hjør med af mér þegar;
ljúfur géfst þá ljós og víð
lofstýr æruvegur.
42. Svava gjörir segg med rögg
síð þann Gud mér banni;
aldrei felða' eg eggja högg,
í und á bundnum manni.
43. Himari' í rómu og frægri eg,
finna mann ei funni;
lýtst því flást á víga veg,
víssa ei kessju runni.
44. Séfa lífíð þori' eg þér,
þróttugur mettir ilgja!
ef þú ljúfur meir vilt mér
madur hédanaf fylgja.
45. Leyfli fastan lufu-rek
Lóðins-meidir-staða;
þegninn sagnar þaðir fék,
þór af tára-hlaðar.

46. Stygðar lægðist fylki full,
festist ástin þíða;
fylgdi galdurs elda ull,
iggur leggbíts síðan.
47. Sveitir Gauta vedra vöð,
vinda, þöndust flíkur;
svelgur fylgir græðis gnöð,
glammi dimmur ríkur.
48. Hákar breka skeiða skrid,
skjótir stult runnu;
orma garmar, Uðar víð,
Elrið gala funnu.
49. Hjúpinn gnæpir síða sands,
svanir lóna mundu,
ítað Gauta unð til lands,
úfnir hafnir fundu.
50. Hákon tekur hetjum mót,
hýr og æru magnar;
týra marar teitust snót,
tenðrud yndi fagnar.
51. Bóndann hrundin gæða góð
gédug leida réði,
inn í rann þar flöðug flöð,
staupa nipur gleði.

52. Gautar fljótin gleipa staups,
geisadi hrós um Finna
fridleiks gæði fleipra raups
frægðar nægða sinna.
53. Svadla drucknir segja frá,
Svía grey oss kvitta;
Arnljóts hvatan mafa má
meingid aungvan hitta.
54. Blundð til enda magnad megn,
manns þess stansar eigi;
fletid Gauta frægri þegn
fær ad bera þegi.
55. Yta sveitir ali hól,
eptir krapti sagna;
Ghmis ljóma sala sól,
síðan gladir sagna.
56. Børdu og hyrda veidi and,
veittu gnóttu nægðir;
fremd og sæmdin nýða naud,
náduft heidurs frægðir.
57. Þægri figurs fagnar fregn,
firða vordur hradur,
og fyrnar Arnljóts magnad megn,
meir enn foraktadur.

58. Frétti dróttar stýrir stór,
ad stjarna Fornjóts álfur,
gaf þeim lífid geira þór,
sem gæfa ei losar sjálfur.
59. Geymir hilmir lund í leynd,
og lét ei hót á bera;
stíllífs óhöll stundum reynd,
stöðug náði' ei vera.
60. Banur ljóna verður var,
veitslur af Gautum þyggja,
áður þridja ár hvert þar,
eptir hætti tyggja,
61. Þá ljós Svafadur borinn bur,
burtót sakir þrauta,
bjósti af hásti budlúngur,
brátt ad hitta Gauta.
62. Eitars sjatnar væna vín,
veitisti mál um tíma;
Bisfurð gjafa þenir þín,
þrýtur, úti' er ríma.
-

Attunda Ríma.

1. Sýtt eg votur fór á flot við fræða þrot;
ef veida kynni í vœðra flot af vísu brot.
 2. Gitt eg veit, að öldin teit um Þsa reit,
kvæðin mín ei kallar neit né kostaseit.
 3. Sjálfum mér því Sigþórs hver eg semja fer,
þann um fyrst ei myndid þér, hvað handvíst er.
 4. Þdjan sú eg yðka nú, það er mín trú,
þell er eigi þín fyrir báid, þú né tú.
 5. Þjóðastef að lesa' á bréf eg lund til þef,
eins og seppi eptir þef sem eltir ref.
 6. Dma krús eg fagna sú sem saungun þús,
líkt og kisa klóri mús í lampa hús.
 7. Olund þræst og í burt rekt, en unun fékt,
yðjan þræðrar ef vel tekt, það ekki bregst.
 8. Af einni bók eg erindin jöl með ord öllót,
það fékst aldrei barn í bról sem byrja tól.
 9. Einatt latir uppi sat við orða þat,
þá ennur verkin ekki hvatur idjad gat.
 10. Þregamall við orða spjall er aldrei snjall
mað er að yðka koldum kalli kvæða brall.
 11. Orðin ríða út á hlid að Antors síð,
og þæsa ekki þræðrar smíða hentugt sníð.
-
12. Rímu spjallid féck þar fall sem fylk-
ir snjall,
gjörir að reisa um Gauta hjall í gleði svall.

13. Veitflur fann hjá herrum hann í hvør-
jum rann,
sóma og heidur sérhvör mann að sýna fann.
14. Hákon má þar fregn af fá og fyrirjá,
í Gríngtún kómur hermt er frá svo hilmir fá.
15. Með hundrad mauns geð meidir brands
mót milding lands,
hann svo leidir hratt til ranns með hólða
frans.
16. Handar ísa vordum vís þá veittist prís,
ágæt veitsla upp þar rís sem öldin fýs.
17. Stikla tár og staupa ár, sem streymi lár,
gumna vætti fjálka frá þvi lætin stár.
18. Gilvi stýr þvi gnægd var þýr þá gjörð-
ist hýr,
greinir svara brátt tilþýr við bauga týr.
19. Hvört er Hildar hetjan mild ei heima gild,
svo drecki hér að vorri vild nú vín með
snild.
20. Hákon tór hann heima er og hyggju ber,
fyrir gæstum best og beina sér sem bjód-
um vér.
21. Þofdúng skrafi lét þá af um lausa staf
upp svo dryckju øðling gaf og allvært svaf.

22. Um óttu bíl, eg inna vil, þess eðki dyl,
Hákon Arnljóts innir til með æru stíl.
23. Vinur fær ofþ vertu nær þá veitslan grær
lofdúng vill það lyndisflær og lífa vær.
24. Hjálma bér gaf honum svor með hót óspör,
vor munu þau verri fjörin verða gjör.
25. Ad bordum fest nú fólkid flest og folkir mest,
var þar druckid vínid flest og veitt sem best.
26. Með annan mann kom inn í rann sá
audnu fann,
furteisfliga hilmir hann þá heilsa vann.
27. Þyrir fíklings há-peir-sætid þá einn sefs
þar á,
settust báðir sjóli náir svo ad tjá.
28. Svört ber heiti hetjan teit sem heilsar sveit
hermanligri hal um reit eg hvörgi leit.
29. Ansar brátt sá eyddi sátt við eggja slátt
Arnljót nefna mig þú matt og meingid látt.
30. Svör er sá þér situr hjá réð sjóli tjá
Arnljótur nam ansa þá og ei við brá.
31. Það er Þinni félagi minn, en fjandi þinn,
heidur og fremd ber hetjan svinn í hvört
eitt sinn.
32. Sjúling! yður sættast bíð eg segginn við

og halnum trausta gífa grid og góðan frið.

33. Sjóli tér, eg sjálfum mér og fáttum hér
einum ráða ávalt ber en ekki þér.

34. Svo mun það þá kappinn kvad þar kém-
ur að,

leingi eg aldrei lítis það í lyndis stad.

35. Upp hann stóð og á burt tróð með örva
rjóð,

ræsir varð af reidi móð þá rétt sem blóð.

36. Hyrdmenn tveir sem hristu geir með hilmí
meir

Gauti og Teitur auðgva eira illir þeir.

37. Þessa á rēð kóngur knáa kalla þá,
á einmæli þeim báðum brá með beifsta þrá.

38. Færi þér nær fáið hér á fleina grét
Finna sekan fellid þér því fegnum vér.

39. Færid hann í fjörsins bann og feigdar rann,
þessu játtu þeir með sann nær það ské kann.

40. Dagur beid svo gríman greid frá gumn-
um leid

hyrdin undir bordin breid og budling skreid.

41. S náða stad þeir njósna það, svo nú með
hrad

fálidabur Finni trad og fara honum að.

42. Leitur hjó med tjörgu fló til kappans þó,
med refdi af sér reðurinn fló og ráð tilbjó.
43. Þlískumanninn undir rann, svo ótt sem
kann,
og brandinn snara af sneiptum glanna
snúdugt vann.
44. Í því Gauti að nam stauta í odda þraut
og hendti sverd á herða laut sem hreyfði
naut.
45. Svodu sár við sverda sár feð seggur knár;
en tamur dreira teinninn frátr að Teiti gár.
46. Af fauf haus af illum faus svo eyddist raus,
Gauti lífa líf við laus þar lá sem hnaus.
47. Arnljót fann sá ita vann og allan sann,
efna sinna innir hann, um atburð þann.
48. Hetjan kná svo hratt við brá sem heyra má,
kappa snjalla kallar á sem kunní fá.
49. Í sladnum hvar eitt vígi var til varnadar
50 tvennir fylgjarar hans fundust þar.
50. Þýst hans lid þar vörnum við og vopna
flid,
ef sjóli vill ei semja frid við svo búid.
51. Kom til sanns sá fréttu fans til fylkir
lands,

ad Finni sendi, hyrdmenn hans til heljar
ranns.

52. Hjartad gegnum heiptin megn þá hljóp
vid fregn,

dróttum skipar dørs vid regn ad drepa þegn.

53. Maklig fá skal meidsli fá er menn nam slá
mun ei álma meidir tjá nú móti slá.

54. Heyrði hann nú ad hetjan trúa hraustust sú
var í stadnum vidbúin ad verja hjú.

55. Lofoðung tór nær líðid sér ei leidist þér
fullan sýna sjandskap mér og fer því ver.

56. Winn það ei fyrir vopna frey eitt vífings
grey,

ad drepinn sért á Evidris mey, hinn
svarar: nei.

57. Finn eg Svía fylkir ný er sífn á því,
ad reyna hvad dugum rómu í og randa gny.

58. Bist mun skjald verda tal med víga al,
ad dýrkeypt reynast dögling skal ad drepa hal.

59. Bjð eg ena bót fyrir brodda njót med
blidu hót,

ef vel því taka viltu mót af vináttu rót.

60. Ddling suar gaf ekkert svar því æfur var,
eld ad nýu enn skipar til adsófnar.

61. Olafur jall med ita snjall og einnig kall,
hlupu þá til að hindra allir brotta spjall.
62. Beiddu hátt nið þudlung dætt að binda fætt
sig hann gaf að foddan fætt með sinnid
þrátt.
63. Þudlung tær þess beidid þér sem bæl oðs lær,
fremri yðar frægd það er að fylgja mér.
64. Þíft um sinn eg véladan finn hér vin-
skapinn,
þar verja hugsið víkinginn þann vondsku
hvinn.
65. Olafur kvad, vér óttumst það í allan stad,
að skjöldung breppi skada-bað hér skjótt
med hrád.
66. Sjóli aðgá ef seggir fá ei sættum ná,
einginn yðar fer hér frá med fjöri þá.
67. Gilmir sér það hentast er sem halurinn tær
mjög skrátomum hníkars-hver eg hvolfu fer.

Míunda Ríma.

1. Tregt vill réna fræða flúr,
sagad Alfeinnis þágu,

- mentu kléna leggst í lár,
lútt oss þénar Bileifs flár.
2. Þjóðum áður þóltu þjá,
þóðum þregum hlóða,
eu næmis láða óðar or,
er nú smáður lista gjör.
3. Þú minnt segja í sagna þeg
fóðdan ræður' ólífa,
hún dugir ei og sé því svoi,
Sudra fleðir þitt er grey.
4. Minnis vellir vísnader,
varma fejósgun harma
blómgan fellir bróðrar hér
haustid eili fyrir mér.
5. Eynda gróinn edli af
áður bar þó dáða,
ávert frjófan yndis straf,
opt sem ró og flémtun gaf.
6. Feluor, dofuar, eyðist, aum,
úrfram manns náttúra,
fölnar, þrofuar, gleymir glaum,
grátin söfnar lífust draum.
7. Hestja bænit ofngar,
axin beti varin
allir vænit áföndar,
akrar geænit flémtunar.
8. Alblómgadir uppá uý,
ávert fagean ljái;
þvot einn maður hæli þvi
þjartagladur veröld í.

9. Beiti gæða gæfan há,
gagni mættum fagna;
og raudur æða sveitinn fá
Sigthórs blæða megí fá.
10. Hvað sem kalda hyggju þý,
þrella vill tilfelli;
el Sigvalda eyði því
og Eitín Skjalda sektin ný.

11. Ríman beid þar fyrri fall,
fljótt sem stýrir drótta,
med heipt og reidi heyrði snjall,
hvers að beidir þall og kall.
12. En á medan stric tal,
áttu þar um fáttir,
fá menn fæð að fljóða val,
færa réði vitrum hal.
13. Sextógi manna grimmt med gæð,
grand er flidja branda;
sjálf þeim nanna sauma réð,
sú nam spanna Balláng med.
14. Þegar gramur þetta fá
þrúnginn móði drúnga;
med fagna amur svo réð tjá,
síft er gaman ferdum á.

15. Elif fádæmi fólflunnar,
feingin heyrði enginn
ad hrundir kjæmu horskar þar,
sem heldar tæma sinnleyfar.
16. Ei skulu fríðir øðlingar
eptir mér það frétta,
heitt þó svidi hugarfar,
ad heyi' eg stríð við konurnar.
17. Beint fyrir þessar bæna stad,
brátt skal heita sáttum,
og tilskykka eitt og hvað
ef samþykja vill hann það.
18. Þyrst skal hortug hetjan snjóll,
heidri meður leida,
undir vort vald Upplönd öll,
ei svo skorti handar mjöll.
19. Grá sér láti Finna or
flýa úr ríki Svla,
sáttarmáti sá er gjör,
og sett af gáti fríðar fjör.
20. Þorin spánga svörin sín
sagði fram ad bragði;
undir gánga ólög þín,
ei vill stránga hyggjan mín.

21. Öll þan lönd tilheyra hér
hilding Svía gildum,
med svoerdi' og røndum sæljum vér,
svo á höndur gangi þér.
22. En þín vegna eg ecki má,
ill þau málin fylla,
ad narra þegna niðlung frá
sem Noregs gegna stjórnan á.
23. Þar á byggja þér er spé,
ad þvinga Upplendinga
Upplönd hygg eg aldrei fé,
arfur tryggja góts né fé.
24. Rýta stífir sterkan þann,
ad steita í burt eg neita;
óserhlífinn afreks mann,
þeim áðar líf eg gefa vanu.
25. Þyrt skal eg dandur falla' á jörd,
en fleck þann vinni hreckja;
þessi nauding þín er hörd,
því mun eg trauda sáttargjörd.
26. Galdinn mædu Hákon vann,
halinn víð ad tala:
þig vandvæða míkinn manu
meingid skæða nefna lann.

27. Þú villt steipa öllum þú,
í óvinskap og tapa,
sáttum hleypta frá og flú
fyrnist sneipa aldrei sú.
28. Það mátt virða þú sem villt,
þegninn aptur gégnir;
þar fyrir girða er þér ófílt
ef þrjótstan stírða fær of þrillt.
29. Hilmir gét og hyrdin þá,
heim og reidi geymir
hraustum reit og heldum frá;
hefur sig beði dryckju á.
30. Olafur jalkinn ei aflét,
idinn að biðja gríða;
hann var snjall um hyggju flet,
og Hákon kallinn þess eg gét.
31. Ego á unnu um síðir þeir
fífling við hinn flínga;
að saman kunnu tala tveir
tyggi og runnur stækka meir.
32. Þnundur segir: eg sé víst,
á gédprái ósmáu,
undan sveigja ei þér lítst,
of við heyja kappid býst.

33. Einn þú ráða veum villt,
en virðing adra firra,
þó vinir dáða gæð með gilt,
gjöri náðar biðja stillt.
34. Fyrir vægja viltu ei,
voda máls í bodum;
brokan lægja í hugar þey,
heiptar nægja sú er grey.
35. Sjálfur máttu segja þá,
fætt hvað styrkja mætti;
svo þykju dráttur þverri fá
þetta láttu of þeyra fá.
36. Svar Arnljótur sitt fram bar,
svo látandi í máta;
eg vil hótum upphæðar
söðling bóta ráði snar.
37. Fyrir þína menn eg mun,
mætar greiða bætur;
svo falli þína og fridar hrun;
en Finna sjína lids umbun.
38. Gefirdu áður heitid mér
hygg eg dæð og trygdum;
hyrdir láða' enn hvörnig fer
hédan af, ráða skulud þér.

39. Sjóli gældur svær með flit
sá hann ei annað tjáir:
eg skal heldur hlidra til,
heiptar eld eg flækva vil.
40. Allir þegnar er þar stá
ord þegar Gilva heyrdu,
afar fegnir urdu þá,
Arnljóts vegna þakir tjá.
41. Sættust heilum sáttum þeir
settu votta um þetta;
hættu deilum hóstir meir,
af hug óveilum báðir tveir.
42. Greiddi Arnljótur gnótt af aud,
gram, sem hófdu samid,
í fulla bót fyrir fallin gaud
fergudust hótin trygda fnaud.
43. Þar Ráðþorni vónid best
veitt af gunst ópreittri;
þeim svo orni þyckja hrest,
er þá ad morgni reisa lést.
44. Rémpan gilda gilva þá,
gullhlad men og silgju,
gersemi snildar gaf ad sjá,
góðrar vildar af la má.

45. Af Grimnið letri gerseme,
gaf og Finni honum,
í öllu setri Afie,
eingin betri bygg eg fé.
46. Eydir kala sinnið sátta,
sjóla orma bólið;
til Uppsala býdur brátt
báða faltar til sín hátt.
47. Greint ástók það hetjan treg,
hér mun eg stundum vera,
afsögn jóf í allan veg,
því vðling flókan vífsi mjeg.
48. Þanda hildir hefðar hát,
heppinn þóttist sleppa;
med sína fyrða svo burt gár,
sæmdur birða gnægtum fjár.
49. Sveitar lýður samrindur,
sáðid kraka þáði;
á burt ridur Olafur,
aungvu síður forærdur.
50. Uxu dæmdar afreks manns,
ýdil sómi og prýði,
audna sæmd og einorð hans
eld flugræmdi Gautalands.

51. Gladinn dádum mággi með,
madurinn sat svo gládur,
leingi í náðum list var léd
lofstýr tjádum halda réð.
52. Af hersir ódum heilsu dró,
hættum sjúkileik mætti;
elli móður útaf dó,
en hans hróður lifir þó.
53. Eyðurinn tregar lidinn bur,
leingi vinsæll meingi;
var svo þegar vin-margur
virduglega grefstradur.
54. Kémpan milding baud sem bar,
og burdugum stórhöfðingjum,
svo sem vildi og sett til var
að sækja gildi veitslunnar.
55. Bodi gégnu budlung vann,
bráður þannig tjáði;
eg því megna ekki kann,
annars vegna sagði hann.
56. É því erfi veittur var,
virdugur sómi fyrðum;
allt umhverfis höfðingjar
horna stérfinn tæmdu þar.

57. Af ástar hóti ýta safn,
og Olafur jallinn snjalti,
gaf Arnljóti gilvum jasn,
í greidabót þó hersis nafn.
58. Þítti stjóma stjfir rannð,
stotnum róminn jötna;
ordstýr hljómar audnu manns,
allt um tómíð Gautalands.
59. Barst Þnundi fregn sú frý,
er freka ólund vekur;
að á þeim fundi nafnbót ný,
nadda þundi gæfist því.
60. Lund þó læfi losdúngur,
ljótt það vera þótti,
í því hæfi óvirdtur,
að Olafur gæfi nafnbætur.
61. Þóttist ádur øðling er,
átt hafa þíngt uppdráttar,
þá halurinn bráður heidurs gjör,
hafði á láði minni fjör.
62. Fyrir að pláta féll honum styrtr,
fær þó hitt að læra;
varð að láta vera fyrtr,
við þann máta er nú var birt.

63. Tók Arnljótur arf og fé,
eptir hinn jafðsetta;
örleifs hótin æfande,
aura gnóttir midlande.
64. Bard hans lýður við það gláður,
vegur sóma fagraft
svo sem býður sæmda maður,
færhvor hlýðir góðviljadrur.
65. Það er að segja þrotnar fenn,
þessi gjörðin vesða;
ofur feginna meina menn,
mun hann deya vilja enn.
-

Tíunda Ríma.

1. Balla státnar vortur vatna Vidrið foidar
lítt þó batnar líbúð klíða
ljóða gatna yðins smíðar.
2. Bífurs horna fyllin forna seiti veitir,
foeld og morgna hvætti hreitir,
hvítungs forna sveita þeitir.
3. Líðug tíðum læst og lýðum ljóðin bjóða,
fagna blíðum fróðir gróða,
er fallir af þrúðum móði hljóða.

12. Milli Upplanda' og Gauta granda greid-
vegð fleida,
illar standa eyði-heidar,
eftir vanda leidir breidar.
13. Feid Ulfdala víst óvalin verum Hjera,
önnur talin er hin bera,
urdum falin kjer med hvera.
14. Heidskógð flata, hana rata háa fáir,
önnur er gata á sem gljáir,
aungvan bata ljá sú náir.
15. Á þeim heidum bíðna breidum bófar
þrófast,
gæta að veidum grófir þjófar,
glotudu leidum fljófir hófar.
16. Hlungvir þordu' um eyði-stordu ítar tríta,
níðings mordin nýta flíta,
njótar forða vítin sýta,
17. Af hlautst vandi illu grandi-ótæpt þrjóta,
leid hamlandi fljótri fóta
þeim fóru á landi brjótum spjóta.
18. Vard aðdráttur minni máttar meir hjá
fleirum,
gæð ólátt hjá geira freirum,
gagnid smátt af eyrir heyrum.

19. Hjörtjón daga fyrðar flaga feingid meingi
lidinn бага leingi geinginn,
leidan agar dreingur einginn.

20. Ráns af þrjótum þá Arnljótur þetta frétti
gæðs að rötum glettur setti,
svo grida brjótum þrettir létti.

21. Sagdi slingur sverdmæringur sinn við
Finna

Upplendinga vinn eg vinna,
vitja ættþrunga finnis minna.

22. Við skulum báðir rétt af ráði ríða víðar,
gotur á láði lýð frá þýða,
ljóst með báðir blíðleiks fríða.

23. A sódla vali sína halir setjast, etja
um heidar bala hetjur hvetja,
hlíð Ulfðala fetad géta.

24. A þeim hæðum að þeim æða unnum
Funna,

sextán flæðir sverða runnar
sveipadir flæði Gunnars þunna.

25. Dreyggð hlýrar flátnar flýra, flýlðir
galdir

flodnum flýra trílðir taldir
tveir, um mýrar snildar faldir.

26. Slupu af baki hetju makar hestum bestu,
greitt móttaka géstum vestu,
geira soka lestur hvestu.
27. Dlmir víga strákar stíga stíng með Inga
að hættu síga Sveðsings þínga
heiptar rygar Springbentínga.
28. Gladnar dádum hetjur báðar hardar
verduft
eggjum mádir bardar bórduft,
biludu ladin svardar hórduft.
29. Fremur en ugdu og hraustir hugdu hvein
fárteina
fræknir dugdu flein að reyna,
folum brugdu, gein undfkeina.
30. Biblinds eldur víst þóí veldur vala falur
glópum feldur galar falur,
Gríms var feldur malinn þvalur.
31. Hetjur ótraudar hvestu rauda hreggid
Dveggja
gistu laudar gneggmáls fteggja,
grimman dauda' af eggjum beggja.
32. Skífir leingi stálka meingi stjómi í rómu
færdust dreingir sóma frómu
í sókna geingi óma grómu.

33. Njog ákafir örtögstafir illir tryllast
gæðs í kafi grillum fyllast
glimur Skafi, rend vill spillast.
34. Stæltir reyna strákar fleina stord um
þorðu,
unð þrír einir ordugir hjorðu,
eckí seinir hordin mörðu.
35. Midt á flóttu méttadir ótta mundu flunda
flettir þrótt í fundi unda,
fljettadir sótt og tundri þundar.
36. Hetjur góðar harla móðar hárs eld báru,
gufadir blóði er gár úr sárum
gánga um flód í ár að dárur.
37. Hugsa Finna hitta flinna og hreckja
seka;
þraut þá Finna þrek að vekja,
þol varð minna afreks freka.
38. Dödda klida stulum smid svo æðar blæða
settist nidur á svæðid hæða,
sára ida mædir skæða.
39. Um heidar vágann hina lángan hetjan
betur
elti stránga, etju hvetur,
aular gánga í Fletljóns setur.

40. Þalvarg kenna þángað renna þrjótar
fljótir,
lofur spenna ljótir í blóti,
læsa nenna gjötu móti.
41. Dáða kéndur darra bendir djarfst með
hjarta,
hardstein fendi hart einn svarta
hurðin vendi snart í porta.
42. Inn að þrjótum óð Arnsljótur álm lét
fálma,
hinna' á móti málmar jálma
magnast rötíð stálmar fálma.
43. Kænir að verjast bófar berjast bleyði eyða
runnur herjar reidar fleiða,
randir merjast fleidrin meiða.
44. Rappið dróft í kému þrjóst, þó flæðist
mæði
hjörð í gjósti glæðist æði,
grætt af þjósti æðin blæðir.
45. Ei fyrr létti Arnis stétta þygur þyggur,
en hvort einn detta hryggur liggur,
heljar setta byggíng þyggur.
46. Móður úr æði madurinn bæði meir ei
eyrir;

sár þó blæði og seiran dreiri,
snar um hæðir leira steyri.

47. Hitti Finna hulinn Finna harlumls tárur,
umbót vinna fnár vill klárur,
kappa og hlyuna flár að sárum.

48. Svo á laxinn síðan Fara særðan bæði
heim að strax þar hræðan særði,
í húnan þakð, með værdum nærði.

49. Fekst þar, nóg af frænda rög, með flóða
glódum,

viðsta plóg og gróða góðum
að greida í lóg úr Gróða sjódum.

50. Tíu daga af benja бага báðir áðu,
á braut svo slaga bráðir gáðu,
burtu vaga láddyr náðu.

51. Heim með nægdir hárrar frægðar héltu
um veldi,

og fveiktum þægdir féldu eldi,
kostir hægdir feldust feldir.

52. Listi-manna losid rann um land að vanda,
er feldu glanna í grandí branda,
gridleid manna handstyrkjanda.

53. Undrast meira allir þeir í orku verki,
þvát ítar tveir þafa orkad sterki

ad ota geir við hörku ferki.

54. Olafur jallinn átti á hjalli ætíð mætur,
med fríðleiks mjalla á fæti dætur,
fundust valla mætri sætur.

55. Ingibjörg vann bætur mörgu og blíð
Ástríður,
sem unnu förgun yðil fórdum,
álfum fjörgu þýðar tíðum.

56. Til handa Finna hetjan flinna heidurs
greiða
beiddi svinnrar seidelðs heidar,
sólar linna meidi reidar.

57. Bjargar Ingi broddmæringur brekku
hleckja,
Finni flíngur féð svo þekka
floðmæringur hæðir eða.

58. Brudkaup settu margra mettað magar
plaga,
horna fkvettir haga бага
holdum réttað lagardagar.

59. Sat með jalli sinnið snjallur síðan blíður
Finna allur fríður lýður
frægstan kallar, týðin bíður.

60. Ema þekkur sýslur féð á fjóla bóli,

- og hirdstjórn reða hólð af stóli,
heidurinn gæf að fjóla njósi.
61. Hjá grafnings lúnum gisti búnum grunda
lundi,
halurinn núna hrundinn blundi,
í Hríngtúnum stundum undi.
62. Aflir fastar allstyrkvastar yndis binda,
myrkvum lasta mindum hrinda,
menn tryggvastir lyndis strinda.
63. Fundings leingur undin eingin æða blæðir
blundur feinginn bræðir mæði,
bundin teingir ræða kvæði.
-

Ellesta Ríma.

1. Einn vill fara ferjan fara
fræða varar fæðum frá
þana kalla þræna allir
þaukar snjallir þingid á.
2. Víst ófróður mjög er mæður
að minna hróður sá sem foad,
gleymskt hlustum Gallinbusta
gal, er þusti' að allstadar.

3. A Íslandi er það vandi
Öðreits blandid gledur lǵd
kvida grandi klárt eydandi
Um kaldt blásandi vetrar-tíð.
4. Gæfu miunda græðir Yudi
gráti hrindir óþægðar
unad bindur elsku lindir
í ófka vindi farfæðdar.
5. Þúnga eydir doka deyðir,
bygg sem beidir katin frjó,
soefni miar sorg burtstíar,
síðan nǵa eflir ró.
6. Glindog fœanur undir bana
opt er vanur dilla tóm
allteins stíldi Óma gíldi,
eg það vildi, stílla hljóin.
7. Yudið tóða eptir hrindir,
æru lǵðir gífti sal
fóist kóði fœundin þrýoi,
fœlu bíði í unads dal.
8. Allt hœad mæðir eða hræðir
ofs á fœrði stríðs vallar,
fœlu hæða, fœnu med gæði
Sól það græði ljóshallar.
9. Gæfu flundin glod við bundin
gæft þar fundin víðfeldin,
resta grundin rauði undir
rýstau bundinu manfœuginu.

10. Mærdar flitur mæfir bitur
mála flytur sögn á ný
hár sem ritur Haraldur vitur,
hilmir situr Norveg í
11. Mjög stjórnsamur stillir framur
stillti amur innan lands,
menn þó fala mundi fali
missi Uppsala grams og hans.
12. Hilmir gildur heyrði mildur
að hreyfði fylður stálbrjótur,
í Gautaveldi heidri haldi,
hafs með eldi Arnljótur.
13. Spurði lífa spennir ríkja
að spillir flífa Hvalmöðar
hvald sem gildir halda vildi
með hilmí mildum Norþjóðar.
14. Og Upplöndum undan höndum
ödlíngs þöndum Svianna,
hvald um aldur ætti' að haldaft
eign margfaldlig Nordmanna.
15. Noregs dróttu drottui þótti
dygða gnóttu merki flíft,
lærleik hljótt við Knýir þróttar
funni fljótt að binda ríft.

16. Bodskap vendi hann af hendi
hárs um fœndi Gautlands til,
baud víslandur brodda bendi
og hjartan sendi Græðis pl.
17. Þarmed býður þengill fríður
þegni blíðum alræmis
Upplands víða allur lýður,
Arnljóts hlýði jarlsdæmi.
18. Mjög tómlega á marga vegu
máli tregur gegndi því;
á svoddan standi stór er vandi
það stofnar grandid uppá nh.
19. Ad vonum tryggur vísir hygginn
vin þótt dyggur falli mig,
eptir risi eg ei sníki,
er sú síti skadsamlig.
20. É því sinnur eg mun hlinnur
œðling svinnur reynast láðs,
sem réttvísí ræsis prýsar,
og raun auglýsir fríðar fæðs.
21. Sjóla gláður sendimadur
svo fór hráður þadan heim,
vitsku tamur virða gramur,
vel tók framur bodum þeim.

22. Arid sama sókna framur,
sókti gramur Englands til,
hernað tamur hreyfði ramur
hitti á staman daudans hil.
23. Dáins fjóla bur að bóli
og budlúngs stóli settist þá,
marar sóla huldir hóli,
heidurs fjóla baldur fá.
24. Magnús lendu meingi kændur
málm og rendur stífa vann,
sína fjendur sóma vendur,
setti í bendur daudans hann.
25. Dsfrid eyddi Arnljót beiddi,
um það neyddi degling hár,
að jall Upplanda eydir branda,
yrði að vanda sóma knár.
26. Dregt þvi stála tít tók máli
tign að brjála þótti leitt,
samt tilleidast sem hinn beidir,
seggur heidurs lætur veitt.
27. A Upplond settist, æru mettist,
að honum réttist virðing stærst,
allt það fréttist Dnundur grettist

- í honum þéttist gedid stærst.
28. Þrington Finna lét ei linna
list að vinna kámpan gaf
með hersis titil halur vitur,
heima situr þadan af.
29. Vinsæll meingi varð svo leingi
vænn höfðingi Gautalands;
röskur dreingur reyndist einginn,
rógs á þingi maki hans.
30. Upplands þegnar eptir megni
Arnjótt segnir hlýdni tjá,
allavegna elsku flegnir,
er best gegnir reyndust þá.
31. Upplönd halda víst með valdi
vegudu aldrei Svíarner,
þadanaf taldir þvi af valdri
þeim stóð kaldr og ótti þver.
32. Aldrei treystust hans við hreyfði
hóldar freista eptir það
sat í náðum svo með dáðum,
sæmda fjáður ríði að.
33. Þrjá sér arfa átti þarfa
orku þjarfa jallinn víð,

frægd sem unnu fremdir funnu,
fleins af runnum lofid rís.

34. Ásbjörn rendur vígri vöndur
víða féndur flísa réð,
um æfi dægur öllum þægur
og nafnsfrægur heidri með.

35. Knúti Helga fór að fylgja
fædir ylgja lista stór;
með honum veginn, sagan segir,
á sama degi álma þór.

36. Annar spinnur er Þorfinnur
arfi slinnur hetjunnar,
vitur maður, velskikadur,
vænn og gládur flinsendar.

37. Með Olafi jalli ólst á hjalli,
audnu snjallur barns á tíð,
Svíá radar sá varð heður,
svo lögmaður hetjan blíð.

38. Aldrei lægdi Rapp né læfði
konstir æfði trúskapar,
lærði frægdir lesti svæfði,
lof svo gnæfði vinsældar.

39. Hákon þridji, hetju nidji,

hamingjan stidja náði þann,
lista ydinn súð á fridinn,
fremdar sídinn lærði hann.

40. Tass Upplanda brjótur branda
bygd styrkjandi vædur lýð,
illum vanda allrahandu
ástýrandi lífs á tíð.

41. Arnljóts hróður útbærst óðum,
af ærnum gróða manndygðar,
ástfæll þjóðum öllum góðum
ætíð fróða kámpan var.

42. Fjers til enda fróni kenda,
frægdum vanda hetjan ræð,
í heidri gildum hér við skildi
hærstri mildi býr svo með.

43. Af Arnljóts þætti ord eg tætti
eðki bætt þat verður á
er hann búinn, eg er lúinn,
óð frá snúinn hætta má.

44. Náms óstodur Móttar fadir
nasuð það er þess sem kvæð
svo fyrir framan Sól til gamans
setti allt saman uppá bláð.

45. Gjalpi yður hinna smidur
heim til fridar stada ná;
minn svo nidur mærdar flidur
mun án bidar hladaft þá.
-

